

ONDŘEJ KOUBA

POVÍDKY PLZEŇSKÉ

Povídky plzeňské

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Kouba
Povídky plzeňské – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

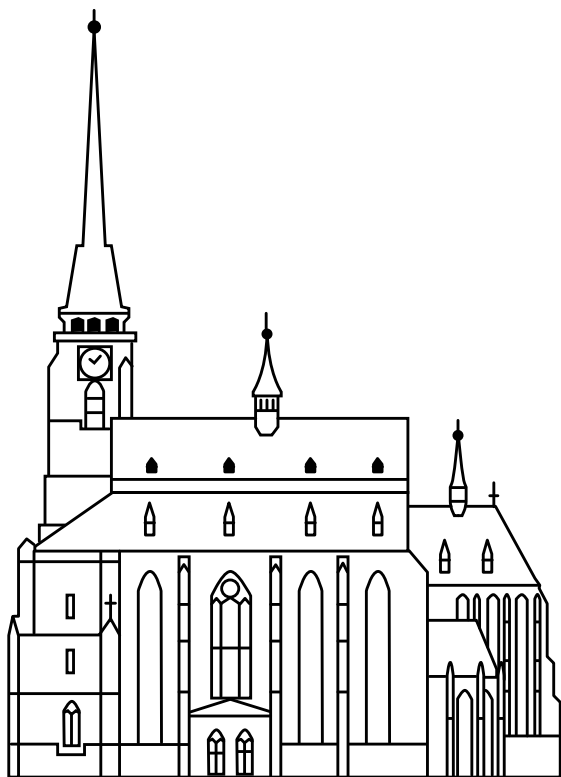
ALBATROS **MEDIA**

POVÍDKY
PLZEŇSKÉ

ONDŘEJ KOUBA

POVÍDKY PLZEŇSKÉ

Při psaní Povídek plzeňských mě provázela podpora
a trpělivost těch, kteří jsou mi nejbližší. Patří za to mé
hluboké poděkování především manželce a synovi,
kteří snášeli chvíle, kdy jsem byl myšlenkami spíš
v ulicích a zákoutích tohoto města než doma.

Zvláštní místo v tomto poděkování patří i mým
rodičům – za vše, co mě naučili, čím mě vedli a co mi
dali. Protože jim už nemohu vyjádřit díky osobně,
věnuji tuto knihu právě jim.

1. MEZI TICHEM A PRACHEM

KAPITOLA I: PŘED BOUŘÍ

17. dubna 2026, Plzeň, pivovar

Pivovarské sklepení bylo chladné a vlhké. Teplota se tu držela stabilně kolem osmi stupňů, i když venku se jaro rozbíhalo naplno. Drobné kapky vody stékaly po kamenných zdech, kde se po desítky let rodilo zlato, které Plzeň učinilo světově známou. On tam stál, ruce zastrčené v kapsách lehké bundy, a cítil v hrudi podivný tlak. Ne bolest – spíš jakési napětí, jako když tušíš, že něco není v pořádku, ale nemáš důkaz, jen syrový pocit.

Manželka po jeho boku byla klidná, usmívala se na malého syna, který fascinovaně pozoroval varný kotel a špulil rty, jako by si ho chtěl pohladit. Daník se držel jeho ruky, na sobě měl bundu s potiskem vlaků. Kapsy nacpané legem a sušenkami. Klasika. Rodinný výlet. Poslední?

Průvodkyně, mladá dívka s naučeným úsměvem, právě líčila historii varny, mluvila o Josefovi Grollovi a o prvním pivu, které v roce 1842 rozčíslo nudné hnědé moky Evropy. Dřív by ho to zajímalo, ale dnes nedokázal udržet pozornost. Poslední týdny byly jako těžká mračna, která visela nízko a stínila celý svět.

Ukrajinská protiofenzíva nečekaně postoupila. Rusko zatlačeno ke zdi začalo zuřivě vyhrožovat. Izrael a Írán si vyměnily první salvy, zatím jen „konvenčně“. Severní Korea vyslala střely nad jih. Čína cvičila nad Tchaj-wanem. Amerika odpovídala slovy i letadlovými loděmi. Svět držel prst na spoušti. Ale nikdo si nemyslel, že to skutečně stiskne. Ne dnes. Ne teď.

Signál v telefonu kolísal, jak procházeli do další části expozice. Zkontroloval ho ze zvyku. Zprávy nešly načíst. Datové připojení

padalo. Občas probleskl titulek, ale text nenaskočil. Jeden z nich hlásal „Zasažen Tel Aviv – zatím nepotvrzeno“. Druhý „Moskevská stanice metra uzavřena, únik radiace?“

Zachvěl se. Ale neřekl nic. Jen sevřel synovu ruku pevněji.

Prošli do starého ležáckého sklepa. Zde ležely sudy – některé jen jako exponáty, jiné ještě naplněné, hluboko v chladném podzemí. Průvodkyně poklepala na jeden sud a pronesla další obvyklou větu, když se to stalo.

Nejdřív si myslel, že to je hluk z výtahu. Nebo snad nějaký bagr venku, na stavbě. Ale pak se všechno zatřásl. Sklepením se rozlehlo hluboké hučení, jako by se svět probudil a zívł. A pak – bílý záblesk. Všichni na chvíli oslepli. Země se otřásla tak, že padli na kolena. Tlaková vlna byla vzdálená, ale i tak silná. Ne zcela přímý zásah. Ale blízko. Strašlivě blízko.

Výkřiky. Křik průvodkyně. Temný zvuk, jako by nad nimi někdo zmačkal celý svět.

On instinktivně strhl Daníka k zemi a zakryl ho vlastním tělem. Jeho žena padla vedle nich. Výbuch nahoře rozmetal pivovar. Beton, ocel, sklo, historie – všechno zmizelo. Ale sklepení drželo. Staré zdi, zrozené pro zralé pivo, nyní držely zralý konec civilizace.

Světla zhasla. Vzduch se změnil. Jako by se něco uvolnilo – plyn? Radioaktivita? Nebylo to poznat, ale všichni to cítili. Mladý pár na druhém konci sklepa křičel. Průvodkyně se schoulila k zemi. Starší muž, který si dosud vše natáčel, ležel bezvládně, krev mu stékala z ucha.

On se postavil, trásl se, ale žil. Daník brečel, ale taky žil. Jeho žena – šokovaná, škrábanec na čele, jinak v pořádku.

„Co to bylo?“ zašeptala.

V odpovědi bylo jen ticho. Husté, hmatatelné. Nad nimi se rozkládala radioaktivní Plzeň. Pod nimi... pár sudů piva a naděje, že zeď nepovolí.

KAPITOLA II: TMA A PÍSEK V PLICÍCH

17.–18. dubna 2026, noc, pivovarské sklepení

Tma byla absolutní. Jako by svět ztratil kontury, barvy, čas i zvuk. Jen občasné zachraptění, náznak pláče nebo tiché šeptání v koutě připomínaly, že nejsou sami. On seděl na zemi, opřený zády o klenu-tou zeď, dítě stočené ve svém náručí, žena s roztrženou bundou opo-dál. Dýchali tiše, jako by každý nádech mohl vyvolat další zřícení.

Mobil byl k ničemu. Žádný signál, baterie na třiceti procentech, ale co z toho, když není kam zavolat? Pokusil se zapnout svítílnu – světlo se na chvíli rozlilo po stěnách a odhalilo prach, zborcený kus zdiva u vstupních dveří a několik lidí sedících u sudů. Zhasl. Ne kvůli baterii. Kvůli lidem. Jeden muž se otočil na světlo s vý-razem hladového vlka. Neznali se. A v temnotě přestává existovat morálka.

Někdo tiše vzlykal. Jiný se modlil. Ozvalo se zakašlání – dlouhé, chrčivé, jako by někdo nasával písek. On poznal ten zvuk. Plicní popálenina. Radioaktivní spad? Anebo jen prach z varny, rozvířený výbuchem? Nevěděl. Neodvažoval se hádat.

„Tatínku, mám hlad,“ zaznělo šeptem. Tenký hlas, bez nářku. Jako by už i dítě pochopilo, že křik se v novém světě neodpouští.

Z kapsy vytáhl zbytky sušenky. Rozlomil ji napůl a podal synovi. „Jez pomalu. Žvýkej dlouho.“

Jeho žena zírala do tmy. Dřív by něco řekla. Uklidňující frázi, nabídku, vtip, cokoliv. Teď jen mlčela. Možná za tou mlčenlivos-tí byla její síla. Anebo prasklina. Nevěděl. Všichni byli na pokraji zhroucení.

Pivní sudy byly chladné. Jako hroby. A zároveň jako opora. On si položil dlaň na kovový plášť jednoho z nich. Tlukot. Ne, srdce. Jeho vlastní. Žádné přicházející zvenčí.

První pokus dostat se ven ztroskotal. Jeden muž, nějaký student, se pokusil vyšplhat zpět ke vchodu – betonové schodiště bylo zasy-pané. Kamenný blok zavíral přístup. Pokoušel se ho nadzvednout páčidlem, které našel poblíž – marně. Svaly nestačily, páka byla

krátká, výstup neexistoval. Student zuřil. Pak plakal. Nakonec si sedl k sudu a nepromluvil do rána.

Daník usnul. S hlavou v jeho klíně. On cítil každý jeho nádech. Slabý, tichý, ale pravidelný. Důkaz života.

Někdo navrhl, že se musí rozdělit na směny – aby nedošlo k panice, aby někdo hlídal. První hádka. Dvě ženy odmítly. Starší pán, údajně důchodce z Doubravky, jen pokrčil rameny. „Myslíte, že tam venku ještě něco je?“ zeptal se tiše.

Nikdo neodpověděl.

On zůstal vzhůru. Nemohl spát. Každý zvuk zvenčí – možná sesuv, možná další výbuch – byl jako rána na sklenici nervů. Jeho myšlenky běžely. Vybavoval si útržky právních vět, paragrafů, zásad právního státu. Ironie. Teď byl zákon mrtvý. Teď začal být svět bezzákonný.

Zvedl hlavu. Uslyšel zvuk. Tichý, kovový. Jako by se za jednou z postranních chodeb něco pohnulo. Nebylo to lidské. Anebo bylo? Těžké kroky. Táhlé zašoupnutí. Zastavil dech.

Potom ticho.

To ticho, které není prázdné. Ale plné očekávání.

KAPITOLA III: KOCOVINA Z APOKALYPSY

18. dubna 2026, ráno, pivovarské sklepení

První paprsek světla nepřišel. Žádné svítání. Jen změna tmy – z černé na popelavou. Vzduch ztěžkl. Nejen prachem, ale tichem, které neznamenal klid, ale prázdnotu. Někdo v koutě zvracel. Jiný si přes hlavu přetáhl bundu, jako by chtěl být neviditelný.

On seděl a díval se na svého syna. Daník se probudil s výrazem ospalé nevinnosti, ještě nedokázal pochopit, co se stalo. „Tatínku, proč jsme spali v pivovaru?“

Hledal slova. Jak říct skoro šestiletému dítěti, že svět shořel?

„Venku je moc nebezpečno. Tady jsme schovaní. Až to bude bezpečné, půjdeme domů.“ Zalhal znovu. Už druhý den v řadě. Začínal chápat, že lež se v novém světě stane zbraní přežití. Laskavou lží se dá přežít. Pravda bolí. Pravda zabíjí.

Někdo našel staré láhve s vodou. Otevírali je opatrně, jako relikvie. Každý dostal pár doušek. On dal svůj díl Daníkovi. Manželka se na něj podívala – nebylo třeba mluvit. Věděl, že by udělala totéž.

Dveře ven zůstávaly zavalené. Zkusili rozebrat kus dřevěné bedny a použít prkna jako páky, ale beton a ocel neuhýbaly. Klenba držela. A byla to prokletá výhra.

„Jsme pohřbení zaživa,“ pronesl někdo.

„Jsme v bunkru,“ opravil ho jiný.

„Je to pivovar.“

„Je to márnice.“

Všechno to byla pravda.

Poledne přišlo bez světla, bez hodin. Jen hlad řekl, že čas se pohnul. On s manželkou prošel zadní část sklepení. Sklepy byly spleť, některé chodby vedly dál, do technických prostor, jiné končily slepě. Někde byly staré sudy, jinde pytle s pískem, možná pro případ havárie. V jedné chodbě našel náradí – staré kladivo, zrezivělou pilu, nějaké trubky. Všechno, co mohlo být zbraní, bylo teď pokladem.

Narazili na první mrtvolu. Muž, zřejmě pracovník pivovaru. Měl roztrženou lebku. Nevýbuchem – někdo ho udeřil. Silně. Opakovaně.

Z jeho bundy trčela prázdná lahvinka od vody. Někdo ho zabil kvůli ní?

Zvedl syna do náruče. „Tudy nepůjdeme,“ zašeptal.

Zpátky u hlavní skupiny se hádky stupňovaly. Kdo dostane víc vody. Kdo smí jít hledat jídlo. Kdo má „právo“ rozhodovat. Jeden z mužů – ten, co první noc mlčel – vytáhl nůž. Prý kuchař z centra. Teď chtěl vodu. Hned. Od všech. Hádky přerostla v potyčku.

On zasáhl. Postavil se mezi ně. Neřekl nic dramatického. Jen: „Nech toho. Máš nůž, ale my máme děti.“ Nešlo o hrdinství. Jen strach. O manželku. O Daníka. O zbytky slušnosti, které visely na vlásku.

Muž ustoupil. Jen dnes. Jen na chvíli.

Večer přišel jako nemoc. Všichni byli unavení. Hladoví. Ticho se proměnilo v dusno. Lidé se začali podezřívát. „Co když má někdo zásoby a tají je?“ „Co když někdo může jít ven a nechce?“ „Co když se to stalo kvůli nim?“

On věděl, že paranoia je nakažlivá. A že tady dole může zabíjet rychleji než radiace.

Jeho žena mu večer pošeptala do ucha: „Musíme pryč. Tohle není úkryt. Tohle je hrob.“

Kývl. Měla pravdu.

A zítra půjde hledat jinou cestu ven.

KAPITOLA IV: VE STARÉM KAMENI NĚCO DÝCHÁ

19. dubna 2026, pivovarské sklepení

Třetí den. Hlad už nepálil. Jen bodal. Žaludek se zmenšil, chuť k jídlu nahradila hořká pachut' zoufalství. On znovu a znovu procházel mapu pivovaru, kterou zahlédl kdysi jako turista – v hlavě, z paměti. Věděl, že kromě turistických tras tu musí být i servisní chodby, staré únikové východy, sklepení z devatenáctého století. Musí být. Jinak tady zůstanou, až se jim pivo v sudech stane hrobem.

Daník měl horečku. Ne vysokou, ale dost na to, aby se srdce sevřelo strachem. Měli paralen – jeden rozlámaný prášek od jedné z žen. Ale kolik takových dnů přežijí? Kolik hodin ještě zvládne ležet v prachu, aniž by začal kašlat ten mrtvý kašel, který už tady slyšeli?

„Dnes jdu ven,“ oznámil nahlas, zatímco ostatní seděli v kruhu, unavení, rozladění, někteří už s očima prázdnýma jako staré sudy.

Muž s nožem se uchechtl. „Kam chceš jít, doktůrku? Do sudu?“

„Do technického skladu. V zadním traktu. Jsou tam staré průduchy. Něco vedlo do starého sklepení, ještě z doby monarchie.“

„A co když tam je to samý hovno jako tady?“

„Tak aspoň budu vědět, že nemáme žádnou šanci.“

Ticho. Ne všichni byli zbabělci. Ale většina byla ochromená. On nebyl hrdina. Jen si nemohl dovolit být slabý. Kvůli Daníkovi. Kvůli ní. Kvůli sobě.

Chodba, do které se vydal, byla úzká a čpěla olejem. Staré kovové dveře, zarezlé panty, na zemi potrubí a mokré šmouhy, kde kdysi prosakovalo pivo nebo voda. Vzduch byl zatuchlý. Ale v nose ho štípal jiný pach – vlhkost a... něco jiného. Zkaženého. Živého?

Když se prodral kolem rozbitých vozíků a kovových regálů, narazil na starý výklenek ve zdi. Zděný oblouk zavalený sutinami. Nad ním byla rytina – německý nápis z císařských časů. „Fluchtweg.“ Úniková cesta.

Odhrhoval kameny, opatrně, po jednom. Najednou jeden z nich sjel dolů. Cítil průvan. Slabý, ale skutečný. Odtamtud šel vzduch.

Znamenalo to, že... něco je za tím. Možná volný prostor. Možná chodba. Možná cesta ven.

Rozsvítil mobil. Baterie devatenáct procent. Do stínu namířil paprsek světla.

V prachu byl otisk.

Ne jeho. Ani dětský.

Špičatá podrážka. Vlhká stopa. Nedávná.

Zavřel oči. Pak pomalu ustoupil zpět. Nepanikařil. Jen vnímal, že tu nemusí být sám.

Někdo... nebo něco... tu byl dřív. Možná přežil výbuch. Možná sem přišel potom.

A možná čeká, až někdo otevře ty dveře.

Po návratu neřekl všechno. Jen, že našel větrací průduchy. Naději. Nevěděl, co je horší – říct pravdu a vyvolat paniku, nebo mlčet a nechat lidi dál hnít v klidu.

Manželce pošeptal vše. Včetně stopy. Kývla. Tvrdá, klidná. Byla silnější, než si kdy myslel.

Daník ležel schoulený, spal.

„Zítra jdu dál,“ řekl tiše.

„My s tebou,“ odpověděla.

Nezastavil ji.

Protože tma už nebyla jen okolo. Začínala se usazovat i v nich.

KAPITOLA V: ŽIVOT ZA ZDÍ

20. dubna 2026, pivovarské sklepení – servisní chodby

Vzbudil se dřív než ostatní. Jen Daník se zachvěl ve spánku, mumlal něco o vláčcích a mostech. Daníkovi po rtech přeběhl slabý úsměv, ten úsměv muži rozerval srdce víc než cokoli jiného. Protože dítě snilo o světě, který už neexistoval.

Na zádech měl batoh. Nic velkého – stará plátěná taška, naplněná svítilnou, kusem látky přes ústa, kusem plastu coby štítem a dvěma lahvemi vody. Manželka vzala Daníka a šli s ním. Nevymlouval jí to. Nemělo to smysl. Znali rizika, byli připravení. Sám se divil, jak klidně ho vzala za ruku.

Vrátili se k zazděnému únikovému východu. Pomalu a tiše odkládali další kameny. Pod jedním z nich našli zaprášenou ceduli: „Zákaz vstupu – technické prostory“. Vítané znamení.

Nakonec se uvolnila skulina, dost široká na to, aby jí prošli po čtyřech. Vzduch byl těžký, ale ne dusivý. Vedla do staré, vlhké chodby – kamenné zdivo, ocelová potrubí, místy náznaky trubek vedených dál do hlubin.

Po několika metrech narazili na žebřík. Stoupal šachtou nahoru – tak pět metrů. Nad ním poklop. Zavřený.

„Může to být vývod na povrch,“ zašeptala.

Přikývl. Mobil byl na sedmi procentech. Nechal ho vypnutý. Teď už šlo jen o orientaci, sluch a rozum.

Žebřík vzral, když se škrábal nahoru. Poklop byl zarezlý. Ale šel otevřít. Ne úplně – jen na škvíru. Zvedl improvizovaný štít z plastu, přitiskl ho k otvoru. Nic neslyšel. Nic necítil.

Pak pomalu strčil čidlo Geigerova počítače, který donesl jeden z turistů v první den, skrz škvíru. Zapnul ho.

CVRrrrrrrRRRRrrrrRRRRRRRRR...

Zrychlený tikot. Hodně nad normál. Ne smrtící. Ale rozhodně ne bezpečné. Spad tu byl. Silný. Možná první dny po výbuchu. Možná někde blízko leží hlavice, která se neutopila v betonu, ale sedla na povrch jako mrtvý bůh.

Sjeli dolů. Ticho mezi nimi bylo těžší než zdi.

„Ještě ne,“ řekl. „Ven ne. Ale jsme blízko.“

V jedné z bočních chodeb našli zarezlou skříň. V ní – zázrak. Ochranné masky. Staré, ale použitelné. Jedna hadice prasklá, druhá vyschlá, ale daly se opravit. Izolační páska. Pytel s montérkami. Starý radiometr – ne digitální, ale funkční.

Cesta ven bude možná. Ne dnes. Ne bez ochrany. Ale bude.

Když se vrátili, skupina se změnila. Kuchař už nemluvil. Jen seděl. Jiný muž – bývalý řidič tramvaje – převzal iniciativu. Mluvil rozumně. Nabídl rozdělit úkryt na sektory. Udělat zásoby. Naplánovat střídání hlídek.

On se přidal. Ne jako vůdce. Jako hlas rozumu. Lidé začali poslouchat.

Ještě není konec. Jen začátek.

KAPITOLA VI: TĚLO A DUŠE ZAČÍNÁJÍ HNÍT

21. dubna 2026, pivovarské sklepení

Zásoby se tenčily. Ne dramaticky – dramatické to bylo už včera. Teď už jen ubývalo drobně. Poslední tableta paralenu zmizela v horkém těle jednoho dítěte, které nebylo jeho. Daník ležel zticha, stále slabý, ale bez teploty. Zatím. Každý den tu byl jako soud. Každý den čekal, kdy přijde rozsudek.

Lidé se změnili.

Ten řidič tramvaje – jmenoval se Hrubý – převzal velení. Nikdo ho nezvolil. Nikdo ho nejmenoval. Prostě rozhodoval. Většinou rozumně. Vyčlenil část sklepení na „klidovou zónu“, část na „sklad“, část na „nemocné“. Začal mluvit o tom, že když někdo začne kašlat, musí do izolace. Znělo to rozumně. Jenže třetina lidí už kašlala.

„To je jen prach,“ namítl jeden muž. Bývalý pošťák, podle vlastních slov. Měl červené oči, nateklé uzliny, mluvil skrz sípavé dýchání.

„Prach nekrvácí z nosu,“ odpověděl Hrubý suše.

Večer došlo k první konfrontaci. Dvojice starších lidí – manželé, důchodci ze Slovan – nechtěli opustit místo, kde leželi od prvního dne. Měli starý spacák, pár plechovek, vlastní vodu. Hrubý je chtěl přesunout do „izolační sekce“. Odmítli. On sledoval, jak jejich debata přerostla ve výkřiky. Hrubý je označil za hrozbu. Důchodce vytáhl šroubovák.

Skončilo to tím, že jeden mladý kluk – gymnazista, co přišel s přítelkyní – vytáhl kus potrubí a udeřil důchodce do zad. Ne z nenávisti. Ze strachu.

Důchodce zemřel o hodinu později. Ne od rány. Udusil se vlastní krví.

Jeho žena seděla celou noc u jeho těla. Ráno byla mrtvá taky.

On to pozoroval mlčky. Nezasáhl. Co mohl říct? Že existuje spravedlnost? Právo? Věděl moc dobře, že zákon je mrtvý. A že i kdyby žil, tady v té tmě by neměl čím udeřit. Nezbyl ani papír.

Začalo se mluvit o čase. Hrubý navrhl rozdělit den na směny – ne kvůli práci, ale kvůli psychice. Aby si lidé zachovali představu

rytmu. Aby měli úkoly. Vytvořil „hlídky“, „úklid“, „zásobování“ – přestože žádné zásoby nebyly. Jen rozdělování prázdná.

Manželka mu šeptla: „Ten Hrubý to myslí dobře. Ale jak dlouho?“

„Dokud mu někdo neřekne ne,“ odpověděl. A věděl, že to bude brzy.

Daník zvracel. Voda s kousky sušenky, kterou mu schoval. Horečka se vrátila. Byl slabý jako hadrový panák. Ležel mu na hrudi, oči skelné.

Srdce mu bušilo. Rychleji než dosud. Ne kvůli strachu. Kvůli rozhodnutí.

„Zítř ráno jdeme nahoru,“ řekl jí.

Neodporovala. Jen mu podala improvizovanou masku. Pak se otočila ke zdi a dlouho mlčela. Poznal, že pláče. Tichý, uzavřený pláč. Ten nejhorší.

Ten den večer někdo ukradl jednu z masek. Čtvrtou. Jedinou navíc. Hrubý zuřil. Hledal viníka. Prohledával batohy, oděvy, nadával. Podezříval kuchaře, pošťáka, dokonce i jeho. On se díval klidně.

„Maska se ztratila. Kdo ji má, půjde ven. Buď zítř, nebo sám,“ pronesl Hrubý. Nikdo se nepřiznal.

Tma už nebyla jen v chodbách. Byla v lidech.

Zítř bude den, kdy se rozhodne. Ven. Pomalu, opatrně. Pro zásoby. Pro vodu. Pro naději.

Nebo už jen pro konec.

KAPITOLA VII: ROZPAD JEDNOTY

22. dubna 2026, pivovarské sklepení

Když zemře první člověk, všichni jsou šokovaní. Když zemře druhý, rozhostí se ticho. A pak přichází třetí – a s ním i něco, co vypadá jako zvyk.

Ve sklepení se začalo říkat „tamti“. Ne „nemocní“, ne „mrtví“. Jen „tamti“. Dvě těla ležela v bývalé chladicí místnosti – částečně zavřená, obehnaná pytlí se starým sladem. Hrubý trval na tom, že je třeba zachovat oddělení. Tvrdil, že je to kvůli hygieně. Ale on poznal jiný důvod: lidé nechtějí vidět vlastní konec.

Daník byl dnes slabý, ale horečka polevila. Pil vodu, chvíli si hrál s kostkou lega, kterou si vytáhl z kapsy. On s Luckou se střídali v držení hlídek. Pozorovali lidi. Nebezpečí už nešlo shora – ale zevnitř.

Hrubý se měnil. Nebyl zlý. Ale začal mluvit jako správce lágru. Vydával rozkazy, nikoli návrhy. Rozděloval lidi do „funkcí“, začal rozhodovat, kdo dostane víc vody. „Produktivní“ dostávali víc než „oslabení“. Jeden z těch „neproduktivních“ – mladý introvertní muž, možná ajták – to nevydržel. Ráno ho našli oběšeného na trubce, zřejmě se zabil v noci. Jeho přítelkyně seděla celý den v rohu a opakovala: „Chtěl jen zpátky na světlo.“

Hrubý začal uvažovat o disciplinární skupině. Dvě ženy se ho zeptaly, co to znamená. Neodpověděl. On věděl přesně: chtěl vybudovat kontrolu. A potřeboval k tomu někoho, kdo se nebojí ušpinit si ruce. Nabídl kuchaři místo „správce pořádku“.

Kuchař přijal.

Ten večer poprvé padla facka. Kuchař uhodil studenta, který se pokusil vzít vodu navíc. Hrubý neřekl nic. Jen kývl.

On to sledoval z odstupu. Měřil. Ne činy – moment, kdy padne práh. Tohle byl ten moment.

„Zítra ráno odcházíme,“ řekl Luce. „Bez řečí. Půjdeme k šachtě. Masky máme. Pokud bude problém, obcházíme je.“

Lucka přikývla. Už se neptala.

V noci se něco změnilo.

Přišla hádka. Ostrá. Dvě skupiny. Jedna chtěla zůstat, protože věřila, že pomoc přijde. Druhá chtěla jít – klidně bez ochrany. Risknout spad. Vidět oblohu. Cítit vítr. Nebo aspoň vědět.

Hrubý prohlásil, že výstup je „zrada skupiny“. Že každý, kdo opustí úkryt, ohrozí ostatní. Kuchař se postavil za něj – s nožem v ruce.

„Tady není svoboda,“ řekl. „Tady jde o přežití.“

On udělal krok vpřed. „Přežití není totéž, co vězení.“

„Máš dítě. Nezahrávej si,“ odpověděl kuchař.

Bylo to osobní. A nešlo o ideu. Šlo o moc. Hrubý chtěl udržet řád. Kuchař řád už opustil. A tma kolem nich to živila.

Všichni mlčeli. Ale oči... oči ho sledovaly.

Pozdě v noci sbalil batoh. Masky. Vodu. Pár kousků tvrdého pečiva, které někdo odložil. Plastový štít. Měřák.

Daník spal. Lucka seděla u něj. V očích měla oheň. Už žádná slova. Jen rozhodnutí.

„Zítra za svítání,“ zašeptal.

A přitom věděl, že někdo z těch, kdo zůstanou, to zítra nepřežije.

KAPITOLA VIII: NA POVRCHU UŽ NIKDO NEDÝCHÁ

23. dubna 2026, ráno, výstup z pivovaru

Šli mlčky. Daník byl zabalený v bundě, maska mu byla velká, ale držela. Lucka kráčela těsně za ním, malý batoh na zádech, jedna ruka neustále připravená krýt syna. On šel první, s geigerem v ruce a plastovým štítem přes obličej. Dveře do servisní chodby zůstaly otevřené od včerejška. Nikdo jim nebránil – jen pohledy. Hrubý neřekl ani slovo. Kuchař se usmál. Ale nezkusil nic.

Tma ve výstupní šachtě nebyla nepřátelská. Jen klidná. Odevzdána. Jako by i ona věděla, že už nic nemá cenu bránit.

Žebřík vzral jako minule. Každý krok duněl v uších. Geiger tichý. Pak jemný tikot. Jemnější než před třemi dny. Spad klesal. Krátkodobý pobyt možný – pokud nedýcháš vzduch.

Poklop povolil. S námahou ho nadzvedl a podložil kusem dřeva. Nad nimi – světlo.

Ne slunce. Ne obloha. Jen opar. Šedý, hutný. Jako by se smog Plzně zhmotnil v těžkých plášť. A pak – první nádech skrze filtr. Pach spáleniny. Gumovitý. Nepřirozený.

Vylezl první. Opřel se o koleno a pomalu se rozhlédl.

Stáli na dvoře pivovaru. Nebo alespoň na tom, co z něj zbylo.

Komíny byly pryč. Haly otevřené jako vykuchaná těla. Skleněné střechy rozervané. Nádrž s vodou prázdná. Vozíky pokroucené. Tanky na kvašení ohořelé, jeden dokonce roztržený výbuchem.

Silnice – rozpraskaná, posetá černým popelem. Popel, který se pomalu snášel z nebe jako zvrácený sníh.

A ticho.

To, co v podzemí jen tušili, tady stálo jako skutečnost. Žádné sirény. Žádná auta. Žádní ptáci. Ani vítr. Jen svět po mrtvici.

Lucka vyvedla Daníka nahoru. Pomohli mu vylézt. Chlapec se držel jeho ruky, oči vykulené za sklem masky. „Jsme venku?“ zašeptal.

„Ano. Ale teď se nedotýkej ničeho. A nedýchej bez masky.“

Přikývl. Neptal se víc. Možná tušil, že venku není konec pohádky, ale začátek noční můry.

Šli směrem k hlavní bráně pivovaru. Zničené, otevřené. Cestou mýjeli trosky dodávky. Spálená těla. Jeden muž stále připásaný k volantu. Druhá postava na zemi, bez hlavy. Daník neviděl – Lucka mu přikryla oči.

V podzemní přístupové chodbě do návštěvnického centra našli automat na vodu. Voda netekla. Ale nádrž uvnitř byla ještě poloplná. Rozbili kryt. Naplnili láhve. Plast byl měkký, zkroucený žárem. Ale voda uvnitř chutnala... normálně. Nesměla být z kontaminovaného zdroje.

Geiger mlčel. Voda byla čistá.

Pak našli první zvuk. Křupnutí. Ne jejich. Z dálky.

Zamrzli. Instinktivně chránili Daníka. Naslouchali.

Znovu. Kroky?

Ne. Kovový šelest. Někdo pohyboval železem. Možná otevřel kontejner. Možná páčil dveře. Něco... nebo někdo... tu přežil.

Nešli blíž. Ne dnes.

On ukázal rukou zpět. Lucka kývla. Daník byl unavený.

Ne prozkoumat. Jen přežít.

Cestou zpět si všimli nápisu na zdi, který tam předtím nebyl. Červený sprej, hrubý tah:

„PLZEŇ JE MRTVÁ – AMERICKÁ = PEKLO“

Nepůsobilo to jako výkřik zoufalství. Spíš jako varování.

Když zalezli zpět do šachty a zavřeli poklop, srdce mu bušilo tak hlasitě, že se bál, že ho slyší i dole.

Přežili. Nejsou ozáření. Mají vodu. Mají směr.

Ale teď už věděl, že tam venku někdo je.

A možná čeká.

KAPITOLA IX: ŠEPOT ZÁVISTI

23. dubna 2026, odpoledne, návrat do sklepení

Dveře se za nimi zavřely s tlumeným kovovým úderem. Ne hlasitým – ale dostatečným. Dole už někdo čekal. Věděli to dřív, než došli k hlavnímu prostoru.

Vzduch v podzemí byl těžší. Téměř lepkavý. Ne pach tlejícího masa. Ne zápach nemoci. Zápach lidí, kteří čekají odpovědi.

Hrubý stál uprostřed prostoru, kuchař po jeho levici, dvě další postavy v pozadí – student a starší muž, který si dosud jen psal poznámky do zašlého notýsku. Všichni sledovali jejich příchod jako soudci bez práva a soucitní bez duše.

„Vrátili jste se,“ pronesl Hrubý, hlasem napnutým jak struna.

On pokývl. „Máme vodu. Čistou. Filtry v maskách fungovaly. Spad klesl. Povrch je stabilní pro krátký pohyb.“

Nesnažil se mluvit hlasitě. Důvěru nezískáš křikem.

Z kruhu vystoupila žena – blondýna, co přišla s dcerou. „Viděli jste... lidi? Jiný úkryt? Armádu? Rádio?“

„Ne. Jen trosky. Ticho. A varování na zdi.“

„Jaký varování?“ zasyčel kuchař.

„Někdo přežil. Napsal, že Americká je peklo. Byli jsme blízko návštěvnického centra, nešli jsme dál.“

V ten okamžik se to zlomilo.

Hrubý pomalu přešel k nim. Pohled měl pevný, ale unavený. „Získali jste vodu. Masky máte. Měřák máte. Jste připraveni. Zatímco my jsme tady čekali. Trpěli. Umírali.“

On zvedl obočí. „Nikdo vám nebránil jít.“

„Bylo to nezodpovědné,“ přerušil ho Hrubý. „Jste rodina. Máte dítě. Měli jste zůstat.“

„Ne. Měli jsme přežít.“

Ten okamžik se rozštípl jako trám pod váhou.

Kuchař udělal krok dopředu. „Dejte nám masky. A měřák. Jsou pro skupinu. Ne pro vás.“

„Masky jsou tři. Víc jich není. Měřák je křehký. A voda? Rozdělíme se.“

Lucka se pohnula. Poprvé vystoupila z jeho stínu. „Dítě přežilo díky těm věcem. Bez nich nejdeme znovu ven.“

Byla tvrdší než on. A všichni to poznali.

Pak zazněl hlas z temného kouta. Ten student. „Lžou. Byli nahore a nepřivolali žádnou pomoc. Neříkají pravdu. Možná ani nebyli venku.“

Zavládla tichá panika. Někdo se zvedl. Jiný sevřel dlaň. Hrubý mlčel. A to mlčení bylo horší než výkřik.

„Chceš se stát tím, proti čemu jsi žil?“ zeptal se ho on. „Budeš lidem brát šanci? Kvůli kontrole?“

„Ty nemáš právo mluvit o právu!“ vyštěkl kuchař.

On neodpověděl. Místo toho pomalu vyndal lahev s vodou. Položil ji mezi sebe a ostatní.

„Tady je voda. Rozdělme ji. Ale na masky nesahejte. Ven půjdu znovu. A přinesu další. Jestli mi v tom zabráníte, zůstanete tady. Na suchu. Ve tmě. A brzy mrtví.“

Hrubý přistoupil. Vzal lahev. Neřekl nic. Jen odešel.

Kuchař stál. Pak se ušklíbl. „Myslíš, že budeš hrdina? Teď už žádný hrdinové nejsou. Jen ti, co přežili.“

„To stačí“, odvětil on. A odešel ke své ženě a synovi.

Daník spal. Dýchal klidně. A v jeho malých plicích byl ještě svět, který stál za záchranu.

KAPITOLA X: SMĚR SEVER – ÚTĚK Z PASTI

23. dubna 2026, noc, Plzeň-Lochotín

Nečekali do rána. Ani hodinu navíc. Věděli, že pokud vyjdou za světla, Hrubý je zastaví. Nebo někdo jiný, komu strach sežral soudnost. Tma byla jejich štít. Masky pevně nasazené, batoh připravený. Daník přivázaný k otci šátkem, Lucka nesla vše ostatní. Tři postavy, tiché jako stíny, se vytratily servisní šachtou.

Nad pivovarem byl klid. Stejný šedý závoj, žádná světla, žádné zvuky. Jen město, které zůstalo po apokalypse, jako by čekalo, až se rozpadne samo.

Nevydali se k hlavním ulicím. Nešli přes Rooseveltovu ani kolem nádraží. Věděli, co tam najdou – auta vršená na sebe, stíny, o kterých není radno přemýšlet. Místo toho se drželi podél řeky, okolo Štruncových sadů a skrývali se ve vchodech, průjezdech, zahradách.

Geiger tichý. Spad tu byl, ale slabý. Plzeň byla zasažena, ale sever města dostal jen část. Lochotín byl vyšší – to hrálo v jejich prospěch.

Byt byl ve druhém patře paneláku. Starý, ale udržovaný. Obyčejný. Tam, kde ještě nedávno Daník stavěl koleje, kde Lucka skládala prádlo, kde on psal podklady pro soudní řízení. Domov. A zároveň – místo, kde už nikdo nebyl.

Dveře nebyly zamčené. Výbuch v centru zřejmě vyrazil zámky.

Vešli. A v tu chvíli čas zpomalil.

Bylo to všechno tam. Gauč. Daníkův hrací koberec. Kávovar v kuchyni. Oblečení. Fotky. Ovladač od PlayStationu na stole.

On mlčel. Jen přešel ke knihovně, přejel prstem po hřbetech knih. Prach byl všude. Nikdo tu nebyl dny. Ale byt stál.

Lucka šla pro oblečení. Teplé věci. Pršipláště. Lékárničku. On prošel zásuvky. Baterky. Nůž. Páska. Malý vaříč. Deky.

Daník usedl na své staré místo. Hranatý dřevěný vlak držel v ruce. „Tatínku... můžu tu zůstat?“

Srdce mu málem prasklo. Ale jen si přiklekl. „Ne dnes. Ale vrátíme se. Až bude svět v pořádku.“

Daník kývl. Jako by věděl, že o světě rozhodují dospělí. A že teď zrovna všichni selhali.

Našli mapu. V papírech. Starou, papírovou, přesto nejcennější věc, jakou měli.

Liberec.

Nebyl zasažen. V rádiovém vysílání, které zachytili přes přenosný přijímač, jediné jméno nezaznělo v seznamu cílů: Liberec. Ani Severočeská zóna. Spad šel opačným směrem.

Navíc – tam se narodil. Tam znal ulice, cesty, lesy. A pokud byl nějaký smysl ve světě bez struktury, pak to bylo vrátit se domů.

„Půjďme pěšky. Pomalu. Po vesnicích. Na sever. Budeme spát pod střechami, kde to půjde. Nevyjdeme za denního světla, dokud nebudeme daleko za Plzní,“ řekl. Lucka přikývla.

„A když potkáme jiné lidi?“ zeptala se.

„Budeme dříve poslouchat než mluvit.“

Odchod z bytu byl tichý. Žádné slzy. Žádná rozlučka. Všichni věděli, že sentiment je luxus.

Když míjeli Bolevecký rybník, měsíc se odrazil na hladině zčernalé vody. Popel padal jemně. Ale v dálce – za Třemošnou – byl vzduch čistší.

A před nimi ležel sever.

Cesta domů.

KAPITOLA XI: ZEMĚ BEZ MAJITELŮ

24.–26. dubna 2026, Plzeň-sever a okolí

První den vyrazili s úsvitem. Lochotín nechali za sebou. Plzeň zůstala v zádech jako vybitá miska jedu – prázdná, a přitom pořád nebezpečná. Na jihu se vzduch hýbal. Možná vítr, možná jiný pohyb. Neotáčeli se.

Šli tiše. Každý krok v suché trávě zněl hlasitě. On nesl batoh, Lucka masky a vodu, Daník šel mezi nimi, občas ho poponesli. Kluk byl překvapivě silný – nebo prostě jen příliš malý na to, aby chápal rozsah zla.

První noc přespali v garáži u rozpadlé chaty poblíž Kaznějova. Dveře zavřeli kusem kovové tyče. Uvnitř vlhko, ale střecha držela. V noci byla zima. Přitiskli se k sobě. Poprvé po dnech měl on pocit, že slyší normální zvuk – dech. Dětské mumláni. Kapky z rozpadající se okapové roury. Žádné výbuchy. Žádné rozkazy.

Druhý den je dovedl k opuštěné vesnici. Původně hledali Blšany, ale značení zmizelo. Skončili ve staré obci bez cedule. Dvě kravské stodoly, několik zahrad, silnice vedoucí nikam.

Našli opuštěný dům – střechu měl částečně propadlou, ale zadní místnost byla suchá. V kuchyni zůstaly konzervy – hrášek, fazole, dokonce dvě plechovky masa. Dary z jiného světa. On pečlivě rozdělil porce. Daník jedl pomalu, jako by nechtěl jídlo urazit.

Večer přinesl něco nového – kroky.

Tiché. Zvenku.

Zhasli svítílnu. Všichni zadrželi dech.

Někdo se blížil. Ne skupina. Jediná postava. Pomalu. Těžce.

On pohlédl na Lucku – připravila nůž. On popadl železnou trubku.

Stín prošel kolem okna. Zastavil se.

Ticho.

Pak ženský hlas – tichý, roztřesený: „Nechte mě jít. Jen hledám vodu. Nechci nic.“

Chvilí váhali. Pak vyšel. Opřel se o rám dveří. Nešel blíž.

Postava – žena kolem padesátky. Špinavá bunda, batoh. Oči červené, ale ne nepřátelské. Zvedla ruce. „Byla jsem ve Zruči. Zbyli jsme tři. Teď jsem sama.“

„Nechod' blíž,“ řekl.

„Nebudu. Jen jsem ucítla jídlo. Vařili jste něco. Myslela jsem, že tu už nikdo není.“

„Není tu bezpečno. A nemáme navíc.“

„Nechci. Jen vědět... směr. Kam jdete?“

„Liberec.“

Chvíli mlčela. Pak kývla. „Slyšela jsem, že tam to stojí. Tam ne-
padly žádné rakety. Dva lidi, co šli z Kralovic, to říkali. Prý nahoře
drží pořádek.“

On zpozorněl. „Kdy?“

„Tři dny zpátky. Ale byly to jen slova. Nikoho jsem neviděla.“

Dal jí půlku sušenky. Vzala si ji a tiše odešla.

Lucka mlčela. Ale v očích měl její pohled jedinou otázku: Co když
nás někdo sleduje?

Třetí den ráno šli dál. Severně. Obcházeli Podbořany. Hlavní
tahy byly nebezpečné – otevřenější, pravděpodobnější, že narazí na
lidi, co už přestali mluvit a začali brát.

Lesy zhoustly. Vzduch se pročistil. Geiger mlčel.

Začínali věřit, že cesta má cíl.

A Liberec nebyl už jen městem. Byl symbolem návratu. K půdě,
k dětství. K jistotě, že něco v tomhle světě přežilo nezměněné.

Domov.

KAPITOLA XII: POHNI SE, NEBO ZEMŘEŠ

27. dubna 2026, lesy u Podbořan

Den začal pod mrakem. Těžkým, bez barvy. Počasí vypadalo jako kouř, který zapomněl stoupat. Šli lesem, krok za krokem. On držel mapu, Lucka sledovala okolí. Daník se vezl v rytmu kroku, napůl v náruči, napůl na ramenou. Mluvili málo. Věděli proč.

Po několika hodinách narazili na zničený checkpoint. Staré bariéry z pneumatik, torzo policejního auta, kusy drátů a jeden shořelý přístřešek. Pár mrtvol. Jedna rozbitá helma.

Ale to nebylo to, co je zastavilo.

Byl to šum.

Zvuk vysílačky.

Zachřčelo to někde v lesním porostu. Blízko. Ne víc než sto padesát metrů. Potom ticho. A pak hlas.

„Pohyb. V trojúhelníku sever–jih. Znovu – pohyb. Tři osoby. Dítě.“

Lucka ztuhla. Daník se schoulil. On instinktivně zatlačil celou rodinu za spadlý kmen. Dřepl. Sledoval. Čekal.

O pár vteřin později prošli první dva. Masky, zbraně – ne armáda. Civilisté. Ale organizovaní. Jeden měl batoh s nasprejovaným nápisem „UZÁVĚRA ŽATEC“.

Nehledali náhodně. Měli systém. Klasické prohledávání. Lístky přivázané ke stromům – značení oblastí.

Lovci.

Ne lovci zvířet. Ne hrdinové. Sběrači. Vybírači. Přezivší, kteří pochopili, že zbytek světa má cenu jen tehdy, když se z něj dá něco vzít.

Zůstali v krytu skoro hodinu. Nešli ani krok. Daník spal. V náruči. Ani se nepohnul.

Poté se ozval jiný hlas. Slabý, ale nosný.

„Tady nic. Spad moc vysoko. Vracíme se k základně. Zkusíme to směrem na Louny. Tam se něco hejbal.“

Pak odešli. Kroky se ztrácely ve spadaném listí. Tíha zmizela.

Ale důvěra ve svět taky.

Odpoledne našli vysílačku. Jednu z odhozených – byla stará, slabá. Ale funkční. On ji vzal. Zapnul jen krátce. V šumu zachytil větu:

„Liberec potvrzen jako nezasažený. Směr Brandýs nad Labem – Mladá Boleslav zaminován. Civilní přesun možný od Mladé Boleslavi po osách D10 a I/35.“

Bylo to jako zjevení. Ne jen naděje. Směr. Cesta. A potvrzení, že Liberec skutečně žije.

Lucka pohlédla na něj. „Ještě to má smysl.“

Stiskl její ruku. Dlouho. Beze slov.

Noc strávili ve zříceném kravíně. Sucho. Klid. Daník spal v dece, pod hlavou kus batohu. Ticho bylo zpátky. Tentokrát vítané.

Ale oba věděli, že zítra se zase něco pohne.

A že v tomhle světě se nehraje na šťastné konce. Jen na konce, které ještě nenastaly.

KAPITOLA XIII: KOHO NEZACHRÁNÍŠ, TOHO ODSOUDÍŠ

27.–28. dubna 2026, severně od Podbořan, opuštěná vesnice u lesa

Vesnice beze jména. Staré kamenné domky, jeden obchod, zbořená hasičárna. Cedule s názvem zmizela. Možná ji někdo sundal jako suvenýr. Možná ji urval vítr.

V ulicích stála dvě auta. Jedno shořelé, druhé rozbité. Na zemi občas kapesník. Dětská bota. Kniha. Kapesní kalendář s prosincem 2025. Čas se tu zastavil.

Daník byl unavený. Lucka ho nesla na zádech, batoh se sunul s každým krokem. On šel napřed – brodil se plevelem, který prorůstal asfaltem.

Pak to zaslechl.

Hlas. Tichý, naléhavý.

„Prosím... ticho... prosím...“

Zamrzl. Rukou zastavil Lucku. Ta stiskla Daníka. Přikrčili se. V zahradě za domem seděla žena. Třicátnice, špinavá, bledá. V náručí dítě – možná tříleté. Měla natržený rukáv. Oči zarudlé.

Ale nebyli sami.

Před ní stál muž. Velký, v potrhaném kabátu. V ruce páčidlo.

„Dej mi to. Teď. Nezajímá mě, co máš. Dej mi vodu.“

Žena neplakala. Už ne. Jen objímala dítě a kývala hlavou. „Neublížím ti. Ne... jen odejdi.“

Muž zvedl páčidlo.

On zatnul prsty do trubky, kterou nesl. Otočil se na Lucku. Ta jen mlčky kývla. Daník nic neviděl – měl zavřené oči.

Rozhodnutí bylo na něm.

Zasáhnout? Odhalit se? Možná zabít. Možná zemřít. Nebo projít. Ticho. Bez následků.

Hluboký nádech. Pak vystoupil zpoza domu.

„Polož to. Pomalu.“

Muž se otočil. Překvapený. Ale nezpanikařil. Změřil si ho pohledem.

„Nemáš pistolí,“ řekl.

„Mám něco lepšího. Důvod.“

„To tě nezachrání.“

„Možná ne. Ale zabít mě ti nebude stát za to. Protože nás je víc – a ty už nestihneš zabít nikoho dalšího. Jsi na to sám.“

Chvilí ticho. Napětí vibrovalo ve vzduchu jako elektřina.

Pak muž uhnul pohledem. „Neznám tě, nejsi odsud. Chceš ji snad okrást sám?“

„Ne. Jen nenecháme někoho zabít kvůli plechovce.“

Muž naposledy pohlédl na ženu. Pak couvl. Pomalu. Ustoupil mezi domy. A zmizel.

Žena mlčela. Dítě chrčivě dýchalo. V očích měla prázdnotu. Odevzdání. Ale i úlevu.

On k ní nepřistoupil. Jen řekl: „Jdeme na sever. Liberec. Tady není bezpečno.“

Kývla. Pak znovu objala dítě a beze slova zalezla do domu.

Lucka přišla až k němu. „Měli jsme ji vzít.“

„Ne.“

„Proč ne?“

„Protože máme jen tři masky. A jedno dítě. A čtyři lidi by znamenali konec pro všechny.“

Ten večer byl tichý. Nikdo neřekl, že udělali správně. Ale nikdo to ani nezpochybnil.

Protože v tomhle světě už správné neexistovalo. Jen možné.

A ráno museli jít dál.

KAPITOLA XIV: STOPY PO ŘÁDU

29. dubna 2026, Žatec, bývalá vojenská zóna

Krajina se změnila. Už to nebyly jen vesnice a křoviska. Byly tu pozůstatky armády – opuštěné koridory, staré zábrany, varovné cedule. Až dosud jen kulisy rozkladu. Teď poprvé působily jako něco víc.

„Byli tu. Po výbuchu,“ řekl a ukázal na vypálený nápis: POZOR – SBĚRNÝ BOD ALFA, VSTUP POVOLEN POUZE S MASKOU.

Vedle něj čerstvější čmáranice: NECHOĎTE DOVNITŘ – UŽ TAM NIKDO NENÍ.

Došli k hlavní budově někdejšího muničního skladu. Pevná, betonová, podzemní. Brána pootevřená. Uvnitř stopy táboření – rozložené spacáky, improvizovaná lékárna, plastové boxy s popisy: „RADIACE“, „VODA“, „ZÁSOBA 1“.

Ale žádní lidé.

Až na jednu postavu v rohu – muž, slabý, s obvázanou nohou, ve vojenské bundě. Živý. Dýchal. Ale byl na hraně.

Lucka ho první oslovila: „Slyšíte nás? Potřebujete pomoc?“

Pomalu otevřel oči. „Průzkumník... Čtyřicátý první mechanizovaný... zajišťovali jsme evakuaci.“

„Kam?“ zeptal se on okamžitě.

Muž zakašlal. „Na sever. Liberec. Byl to neutrální sektor. Nezasažený. Poslední zpráva zhruba před týdnem. Potvrzeno čisté prostředí. Shromaždiště civilního obyvatelstva. Horský sektor Jablonec, přechodová zóna přes Doksy a Český Dub.“

Daník seděl a tiše poslouchal. Jeho dětské ruce držely plyšový vláček, který v batohu vydržel celou cestu.

„Co se stalo tady?“ zeptal se on.

„Napadli nás. Ne vojáci. Vězni. Zločinci. Co přežili výbuch ve Všehrdech. Sehnali zbraně. Utekli. Zmasakrovali stanici Bravo, Alfa padla tři dny potom... Nezůstalo nic. Jen hlasy ve tmě.“

Muž zavřel oči. Ještě dýchal. Ale bylo jasné, že dál nepůjde.

On mu položil ruku na rameno. Ne jako gesto útěchy. Ale jako rozloučení.

„Můžete tu zůstat,“ řekl tiše. „Půjdeme dál. Ale díky vám víme, kam.“

Před odchodem prohledali sklad.

Našli:

Jednu novou neporušenou plynovou masku (dětskou velikost). Malý solární panel na nabíjení baterií. Tři sterilní injekční stříkačky a dvě ampule adrenalinu. Starou mapu se zvýrazněnou trasou: Roudnice nad Labem → Doksy → Český Dub → Liberec.

Byla tam i poznámka rukou:

„Zóna 9 = ČISTÉ. Kód: JELEN. Pro přístup na severní sektor.“

Vzali jen to, co unesli. Ne víc. S vědomím, že hamižnost zabila už dost lidí.

Když vyšli ven, vítr konečně zvoněl jinak. Ne pachem spadu. Ale studeným, horským vzduchem z dálky.

Liberec nebyl už jen sen.

Ted' to byl cíl. A možná začátek.

KAPITOLA XV: NIKDO NÁS NEPOVEDE

3.–6. května 2026, přechod přes severní Čechy

Silnice byly tiché. Ne opuštěné – pozorované. Bylo znát, že jimi někdo procházel. Stopy v prachu. Otisky bot. Místa, kde zmizely dopravní značky. Výlohy rozbité ne náhodou, ale cíleně. Jako by někdo bral sklo, aby neodráželo světlo.

Vedl rodinu bokem od hlavních tahů. Místo na Českou Lípou mířili přes lesy k Českému ráji, pak východně – přes pole, sady, úzké venkovské cesty. Míjeli kostely bez zvonů, školy beze jmen.

Geiger zůstal tichý. Ale nebezpečí mělo jinou podobu.

Druhý den narazili na první skupinu.

Ne setkání. Jen pozorování.

Z vrcholu rozpadlé sýpky viděli karavan lidí. Asi deset osob. Vlekli vozík, tahali barely, měli zbraně – pušky, brokovnice, možná lovecké. Šli mlčky. Dva vepředu, zbytek rozptýlený.

Lucka šeptala: „Mohli bychom –“

„Ne,“ přerušil ji. Jemně, ale pevně.

„Myslím, že jsou... normální.“

„Možná. Ale ‚normální‘ tu znamená ‚stále ještě nemají důvod tě zabít‘. Dnes. Možná zítra už ano.“

Nepřeli se. Věděli, že rozhodnutí je konečné. Rodina je hranice. Všichni ostatní = riziko.

V noci přespali ve staré myslivně. Zamčená, ale skleněná výplň už byla pryč. Uvnitř zatuchlý vzduch, ale suchý. Našli starý vaříč, svíčku, zbytek čaje.

Daník usnul během chvíle. Byl vyčerpaný. Lucka seděla opřená o zeď, přikrytá dekou. Dívala se na něj.

„Zvládneme to?“ zeptala se po dlouhé době.

„Musíme.“

„To není odpověď.“

„Ne. Ale je to plán.“

Seděli dlouho beze slov. Venku se ozvalo zavytí. Ne pes. Spíš hlad.

Nechali masky vedle sebe. Připravené. Jako jiné rodiny mívaly pantofle u postele.

Třetí den přešli železniční trať u Bezdězu. V dálce se zvedaly kopce. Sever. Konečně kopce.

Nad nimi poletoval dron – nebo to tak vypadalo. Slabé bzučení. Zmizelo dřív, než ho mohli lokalizovat. Možná pozůstatek armády. Možná někdo jiný. Ale on věděl jedno:

„Není nikdo, kdo by nás vedl. A když někdo tvrdí, že vede, vede jen k sobě. Ne k cíli.“

Daník šel sám, v ruce plastový vláček. Nepustil ho. Ani jednou. Symbol dětské normality uprostřed dospělé katastrofy.

A před nimi se rýsovaly vrcholky Jizerských hor.

Liberec nebyl daleko.

Ale cesta bude ještě dlouhá.

KAPITOLA XVI: MÁME PRÁVO PŘEŽÍT VÍC NEŽ ONI?

7. května 2026, podhůří Jizerských hor, okolí Českého Dubu

Děšť byl tichý. Ne prudký, ale nepříjemný. Studený, vytrvalý. Lezl pod oblečení, mazal stopy a zneviditelňoval svět. Cesta lesem se změnila v kluzký blátivý pás. Daník se nesl kus cesty na zádech, pak šel chvíli sám. Byl tichý. Klidný. Až příliš.

Lucka měla obavy, ale nepanikařila. Věděla, že hranice sil se blíží. A že každé rozhodnutí teď něco stojí.

Byli kousek od Českého Dubu. Blízko silnice. Starý mlýn, zarostlý křovím, vypadal jako vhodné místo k přespání. Vevnitř chlad, kameny, prasklé trámy – ale sucho. Dost na jednu noc.

A pak to uslyšeli.

Dětský pláč.

Ne jejich. Ne Daník. Jiný.

On se nadechl. Pomalý výdech. Pak pohled na Lucku. Ta už držela nůž.

„Nechci to vědět,“ zašeptala. „Ale stejně tam půjdeš.“

Přikývl. Pomalu vyšel. Všude mokro. Křupání. Opět ten zvuk – ne pláč, ale vzlykání.

Za zátáčkou uviděl malý tábor. Přístřešek z plachty. Oheň udušený deštěm. Dvě děti. Špinavé, vychrtlé. Holka kolem osmi, kluk mladší. A žena. Matka. Seděla opřená o strom, oči zakalené, ústa otevřená – ale mrtvá. Zřejmě nějaká infekce. Nebo vyčerpání. Možná obojí.

Děti se jí držely. Neplakaly. Už ne. Jen seděly.

On stál. Děšť mu stékal po kabátu. V hlavě zněla jediná otázka: Můžeš je tu nechat?

Lucka ho sledovala zpovzdálí. Daník zůstal uvnitř. V bezpečí.

Když se vrátil, měl v očích prázdno. Pak řekl:

„Jsou dvě. Samy. Jídlo žádné. Matka mrtvá.“

„Vzít je nemůžeme,“ odpověděla. Ne tvrdě. Ne bez citu. Jen s jistotou.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Povídky plzeňské.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.